

вечеръ, съ какви златни дантели сж заобиколени краищата на червенитѣ облаци!

И цвѣтята колко спретнато сж облечени съ разноцвѣтни роклички. Само мащеха ѝ я облича съ такива грозни дрипи!

Сукманчето отъ рѣпея ще стане много хубаво; на русата си главица ще забодѣ вѣнче отъ теменужки. Да можеше да вземе отъ златната дантела на облацитѣ за ржавитѣ и политѣ на ризката си!

* * *

Бѣше валѣлъ пролѣтенъ дѣждецъ. Сълзи блѣщѣха въ цвѣтчетата на цвѣналата дюля. И по листата на високитѣ стъркове матичина лъщѣха сълзици. Като нѣжни сестрици, тѣ се навеждаха до раменетѣ на седналата между тѣхъ Радка. И въ нейнитѣ очи лъщѣха сълзи. . .

Спомняше си вчерашния день. Колко хубаво бѣше сукманчето ѝ отъ рѣпея, киткитѣ по него и моравото ѝ вѣнче отъ теменужки! Но, когато слънцето напече, репея се сви, извѣхна, цвѣтята изпадаха отъ него и сукманчето ѝ се смъкна отъ раменетѣ. . . Средъ дружния смѣхъ на всички отъ хората, тя избѣга и се скри въ градината.

Сега започваше ново сукманче. Пчелици лазѣха по цвѣтоветѣ на дюлята, тихо бръмчаха до ушитѣ ѝ, сѣкашъ ѝ казваха: „Не тѣжи, Радке, съ трудъ всичко се постига!“ Подъ малкитѣ прѣстчета на Радка излизаха бѣли чадърчета, жълти игличета; тя шиеше по поличката на сукманчето си цвѣтята, които бѣше брала толкова често изъ ливадата. Перурудкитѣ ги вземаха за истински, та кацаха по тѣхъ. Веселитѣ лястовички, които виеха гнѣздо подъ стрѣхата, весело чуруликаха край нея; крилата имъ приятелски докосваха рамото на Радка. „Бжди весела, Радке“, казваха тѣ. Скоро срѣдъ тѣхното чуруликане почна да се чува детска свенлива пѣсень. Пѣеше Радка.